

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **T. L.**, zastoupeného Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem se sídlem v Plzni, Františkánská 7, za účasti **Ministerstva vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2004, č. j. 48 Az 27/2004 - 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 7. 1. 2004, č. j. OAM-4972/VL-03-K01-2003, nebyl stěžovateli dle ust. § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělen azyl a současně bylo vysloveno, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování dle ust. § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, která byla zamítnuta napadeným rozhodnutím krajského soudu, protože soud dospěl k závěru, že správní rozhodnutí bylo vydáno na základě úplně zjištěného stavu věci a v souladu s právními předpisy.

Ve včas podané kasační stížnosti namítá stěžovatel stížní důvody obsažené v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Má za to, že soud I. stupně nesprávným způsobem posoudil právní otázku, zda je možno na jeho případ vztáhnout ust. § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu, neboť stěžovatel se ve své domovské zemi dostal

do finančních potíží a nebyl si schopen zajistit legálním způsobem prostředky pro svou obživu. Stěžovatel je přesvědčen, že je dán důvod k udělení azylu dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť patří do sociální skupiny nezaměstnaných, kteří nemají žádné hmotné zabezpečení a domovský stát tuto situaci toleruje. Upozornil na čl. 65 metodologické Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka. Dále namítl, že správní orgán provedl nedostatečným způsobem dokazování a nerespektoval situaci stěžovatele, který jako žadatel o azyl měl jen velmi omezené možnosti pro zajištění důkazů o persekuci ve své zemi, přičemž krajský soud nevyslechl svědka, kterého navrhoval. Je přesvědčen, že i přes okolnost, že ve své žalobě uvedl pouhá ustanovení správního řádu, která byla dle jeho názoru porušena, aniž by k nim přiřadil konkrétní skutkové důvody, krajský soud byl povinen přezkoumat napadené rozhodnutí z hlediska dodržení procesních předpisů, kdy zejména nedostatečně provedené dokazování a odůvodnění rozhodnutí správního orgánu postihuje takové rozhodnutí vadou, kterou nelze odstranit, a správní řízení je proto nutno zopakovat. Nesouhlasí se způsobem, jakým správní orgán rozhodl o neexistenci překážek vycestování, neboť stěžovatel nepovažuje svůj návrat do domovské země za bezpečný, a to s ohledem na chybějící ochranu ze strany policie. Hrozí mu též mučení, nelidské a ponižující zacházení, neboť po zjištění, že požádal na území České republiky o azyl, bude vystaven administrativní šikaně. Stěžovatel dále odkázal na Zprávu MZV USA o dodržování lidských práv za rok 2002, ze dne 31. 3. 2003. Stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení a současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Správní orgán ve svém vyjádření popřel oprávněnost kasační stížnosti s tím, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozhodnutí soudu byla vydána v souladu s právními předpisy. Ve stěžovatelově prohlášení chybí pojmový prvek politického pronásledování. Navrhl nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti a její zamítnutí.

Ze správního spisu, který soudu předložil správní orgán, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Stěžovatel podal dne 2. 10. 2003 návrh na zahájení řízení o udělení azylu. Dne 20. 11. 2003 byl se stěžovatelem veden, v ruském jazyce za účasti tlumočníka, pohovor k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu na území České republiky, ze kterého byl vyhotoven protokol. Stěžovatel uvedl, že o azyl žádá z důvodu legalizace pobytu, neboť do České republiky přijel, aby si vydělal peníze a vrátil dluh.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Dle písm. b) citovaného ustanovení lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle písm. d) citovaného ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Pokud stěžovatel uvedl jako právní důvod své kasační stížnosti ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., je nutno uvést, že nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní závěr, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen. Stěžovatel v průběhu správního řízení uvedl, že o azyl žádá z důvodu legalizace pobytu, neboť si potřebuje vydělat peníze na zaplacení dluhu. Vůbec se nezmiňoval o tom, že by byl pronásledován a že by před tímto pronásledováním hledal ochranu u státních orgánů. To činí až v žalobě a v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud je však nucen konstatovat, že výše zmíněné stěžovatelovo tvrzení považuje za ryze účelové a to právě s ohledem na skutečnost, že se objevuje až v soudním řízení. Stěžovatel byl v rámci správního řízení správním orgánem náležitě poučen o nutnosti poskytovat mu součinnost a uvádět pravdivé a úplné informace. Výše uvedený závěr potvrzuje i samotná výpověď stěžovatele, která je zachycena v Protokole o pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu na území České republiky ze dne 20. 11. 2003. Stěžovatel na dotaz správního orgánu, zda-li měl na Ukrajině ještě jiné než ekonomické problémy, odpověděl „ne, neměl“. K námitce stěžovatele týkající se jeho údajného členství v sociální skupině nezaměstnaných a dále k jeho odkazu na čl. 65 metodické Příručky se Nejvyšší správní soud s ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. nezabýval, a to pro jejich novost.

Poukazuje-li stěžovatel dále na nedostatečně provedené dokazování ve správním řízení, tedy na ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., Nejvyšší správní soud konstatuje, že takovou vadu v řízení před správním orgánem neshledal. Rozhodnutí správního orgánu je řádně odůvodněno, obsahuje odkazy na zákonná ustanovení a jsou z něj jasné patrné úvahy, kterými byl správní orgán v průběhu řízení veden, a na základě jakých relevantních skutečností rozhodl. Stěžovatel sám pak v průběhu správního řízení netvrdil, že by byl ve smyslu zákona o azylu pronásledován, proto nebylo povinností správního orgánu dohledávat za stěžovatele azylově relevantní tvrzení.

S další námitkou stěžovatele se soud částečně vyrovnal již v předcházejícím odstavci, kdy zdůrazňuje, že rozhodnutí správního orgánu netrpí vadou odůvodnění, která by ho činila nepřezkoumatelným. Krajský soud v žádném případě nepochybil, když se se zcela obecnými odkazy stěžovatele na zákonná ustanovení správního řádu, uvedenými bez konkrétních specifikací údajného porušení předpisu, zabýval tak, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí. V žádném případě není povinností, ale ani právem, soudu vyhledávat stížní body za žalobce či stěžovatele a určovat takovým způsobem rozsah přezkumné pravomoci soudu. S ohledem na okolnost, že ve správním soudnictví je přezkoumávána pouze zákonnost, je určení rozsahu přezkoumání rozhodnutí zcela v dispozici žalobce, tedy stěžovatele. Dále je nutno zdůraznit, že v ust. § 77 odst. 2 s. ř. s. je stanovena možnost, nikoliv povinnost, krajského soudu zopakovat či doplnit důkazy provedené správním orgánem. Jestliže tedy za této situace krajský soud nepovažoval za nutné dokazování doplnit, Nejvyšší správní soud se s jeho závěrem plně ztotožňuje.

K poukazu stěžovatele na fakt, že se správní orgán ani soud vůbec nevypořádaly s existencí překážek vycestování na straně stěžovatele, uvádí Nejvyšší správní soud, že jestliže stěžovatel v žalobě namítal pouze obecně nesprávné posouzení skutkového stavu,

nelze v kasační stížnosti důvodně vytýkat, že se krajský soud nedostatečně vypořádal se závěrem správního orgánu o neexistenci překážek vycestování, jestliže shledal výrok podle ust. § 91 zákona o azylu správným, neboť nebyly zjištěny žádné překážky předpokládané v tomto ustanovení, které by bránily stěžovateli v návratu do vlasti. Tvrzení stěžovatele uvedená až v žalobě, že mu při vycestování zpět na Ukrajinu hrozí nebezpečí mučení, nelidského a ponižujícího zacházení, je proto nutno hodnotit jako účelové.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s právními závěry učiněnými správním orgánem i krajským soudem, na jehož odůvodnění napadeného rozsudku rovněž odkazuje. Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel podal návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má za to, že rozhodnutím ve věci odpadl k vydání takového rozhodnutí důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznnesl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. listopadu 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu